

NORA
ROBERTS
Onder de warme
zomerzon

Vertaling Adrie Slegh en Ineke van Bronswijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1986 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Treasures Lost, Treasures Found*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1987 HarperCollins Holland
Vertaling: Adrie Slegh
Copyright © 1991 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Night Shadow*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1992 HarperCollins Holland
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Sven Hansche / EyeEm, GettyImages; © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1302 2
NUR 302
Eerste druk juni 2023

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books S.A.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Hij had erin geloofd. Edwin J. Hardesty was geen man geweest die veel verbeeldingskracht bezat of zich aan dromen overgaf. Toch had hij tijdens zijn kalme literaire leven naar een goudschat gezocht. Te oordelen naar de talloze schriften met aantekeningen, de gedetailleerde kaarten en de naslagwerken met ezelsoren, meende hij de schat gevonden te hebben.

In de gelambriseerde studeerkamer viel één enkele lichtstraal over het eikenhouten bureau. Het licht bescheen een tengerere hand die niet getooid was met ringen. De nagels waren niet gelakt. Toch was het een sierlijke en zeer vrouwelijke hand, verrassend elegant ook, voor een vrouw die zichzelf verstoken achtte van iedere vorm van *élégance*.

Kathleen Hardesty's vader had altijd het belang onderstreept van een gedegen educatie. Hij was een toegewijd pedagoog geweest, en Kathleen was in zijn voetsporen getreden.

De geest verrijken, hetgeen zowel voor haarzelf als voor haar studenten gold, was haar primaire zorg. Haar vader had haar niet aflattend voorgehouden dat educatie het voortbestaan van de civilisatie garant stelde. Kathleen was opgegroeid met haar neus in de boeken, en de wijze lessen van haar vader zouden haar voor de rest van haar leven vergezellen.

In het stille en stijlvolle studeervertrek scheen zij volkomen op haar plaats. Haar haar was glad naar achteren gekamd, in haar nek opgestoken tot een onberispelijke chignon. Haar leesbril met schildpadmontuur vormde een fel contrast met haar bleke teint. Haar hoge jukbeenderen verleenden aan haar gezicht een ietwat hooghartige uitdrukking, die echter door haar warme, reebruine ogen weerproken werd.

Ze had haar blazer over de rugleuning van haar stoel gedrapeerd en de smetteloos witte blouse die ze droeg, vertoonde niet de geringste kreukel. De omgeslagen manchetten onthulden fijne polsen en een elegant Zwitsers horloge. Ze droeg smaakvolle gouden oorknopjes – een verjaarsgeschenk van haar vader toen ze eenentwintig geworden was.

Nu, zeven jaar later en een week na haar vaders begrafenis, zat Kate achter zijn bureau. Het vertrek geurde nog naar zijn eau de toilette en pijptabak. Eindelijk had ze de moed gevonden zijn papieren door te nemen.

Ze had niet geweten dat hij ziek was. De tweeënzestigjarige Hardesty had er gezond en sterk uitgezien. Hij had zijn dochter niets verteld van de vele bezoeken die hij bij de huisarts had afgelegd, noch van de uitslag van de cardiogrammen. Dat hij altijd kleine pilletjes bij zich droeg, had Kate evenmin geweten. Na zijn fatale hartaanval had ze het buisje in de binnenzak van zijn jasje gevonden. Kate had niet geweten dat hij een slechte hartconditie had, omdat Hardesty tegenover niemand repte over zijn lichamelijke ongemakken. Evenmin had ze iets geweten van de kaarten en de tientallen schriften met aantekeningen die nu voor haar op het bureau lagen, want haar vader had ook nooit zijn dromen prijsgegeven.

Nu ze van alles op de hoogte was, vroeg Kate zich af in hoeverre ze de man die haar had grootgebracht, gekend had. Ze had slechts een vage herinnering aan haar moeder. Hoe kon het ook anders na twintig jaar, terwijl haar vader pas een week geleden gestorven was.

Achteroverleunend, duwde ze haar bril omhoog en wreef met duim en wijsvinger over de brug van haar neus. Turend in het gedempte licht van de bureaulamp probeerde ze een definitie van haar vader te geven.

Hij was een lange, forsgebouwde man geweest, met een weelderige grijze haardos en een bedaard gezicht. Zijn voorkeur was uitgegaan naar donkere kostuums en witte overhemden. Zijn wekelijkse

manicure kon mogelijk als zijn enige ijdelheid aangemerkt worden. Met de fysieke beschrijving had Kate geen moeite, maar hoe was hij als vader geweest? In ieder geval nooit onvriendelijk. Kate kon zich niet herinneren dat hij tegenover haar ooit zijn stem verheven had, laat staan dat hij haar had geslagen. Met een zucht bedacht ze dat een pak slaag ook nooit nodig was geweest. Het enige wat hij had hoeven doen, was blijk geven van zijn teleurstelling of misprijzen.

Hij was briljant geweest, onvermoeibaar en trouw aan zijn roeping. Maar als vader? Nooit onvriendelijk. Dat was opnieuw de enige conclusie waartoe ze kon komen, en Kate wist zich verteerd door verdriet en schuldgevoelens.

Ze had hem niet teleurgesteld; daar kon ze zich tenminste aan vasthouden. Hij had haar dat zelf in zoveel woorden verteld, toen ze als assistent werd aangesteld op de Engelse faculteit van Yale. Kate wist dat hij van haar niet verwachtte dat ze hem ooit zou teleurstellen. Hoewel het tussen hen nooit onderwerp van discussie was geweest, wist Kate dat het haar vaders wens was dat zij binnen tien jaar hoofd van de Engelse faculteit zou worden.

Zou hij zich ooit hebben gerealiseerd hoeveel zij van hem gehouden had? Had hij ooit beseft hoe wanhopig zij er altijd naar had verlangd hem te behagen? Al had hij maar één keer gezegd hoe trots hij op haar was...

Toen het einde genaderd was, had zij niet die intense laatste momenten met haar vader beleefd waarover je in boeken leest of die je op films ziet. Toen zij bij het ziekenhuis arriveerde, was hij al overleden. Het was te laat geweest voor woorden; zelfs voor tranen.

Nu was ze alleen in het ordelijke huis in Cape Cod dat zij zo lang met hem gedeeld had. Elke woensdagochtend kwam de werkster, en op zaterdag kwam de tuinman om het gras te maaien. Het enige wat haar te doen stond, was de administratie bijwerken en orde scheppen in de papieren chaos die haar vader had achtergelaten.

Dat was allemaal nog te doen. Kate liet zich nog iets meer onder-

uitzakken in haar vaders versleten clubfauteuil. Het was allemaal te regelen omdat het puur praktische aangelegenheden waren. En Kate was zeer praktisch ingesteld. Wat moest ze echter beginnen met die stapels aantekeningen? Wat moest ze doen met die zorgvuldig getekende kaarten en schriften vol verwijzingen, theoretische beschouwingen en historische gegevens? Haar logisch ingestelde kant adviseerde haar alle documenten, soort bij soort, netjes op te bergen.

Kathleen had echter nog een andere kant: ze gaf zichzelf graag aan haar fantasieën en dromen over. Alles was in principe toch mogelijk? Kate was altijd in de ban geweest van het geschreven woord, en ze kon door een boek volledig gefascineerd raken. De documenten op haar vaders bureau wenkten haar toe, hadden diezelfde uitdaging.

Hij had erin geloofd. Opnieuw boog ze zich over de papieren. Hij had er vast in geloofd, anders zou hij nooit zijn tijd hebben verspild aan zoveel documentatie, onderzoek en theoretiseren. Ze kon er met hem niet meer over discussiëren. Maar de hele geschiedenis, waaraan hij zoveel van zijn kostbare tijd had besteed, lag toch, geschreven in zijn eigen woorden, voor haar?

De gezonken schat. Het onderwerp bij uitstek voor avonturenromans en Hollywood-films. Hardesty moest jaren bezig zijn geweest met informatie verzamelen over de locatie van een Engels koopvaardij-schip, dat twee eeuwen geleden voor de kust van North Carolina gezonken was.

Het beeld van Edward Teach kwam haar voor de geest – Zwartbaard, de bloeddorstige piraat die berucht was om zijn bijgelovigheid en zijn tirannieke bewind. Ja, een mooi onderwerp voor een roman, dacht ze. Voor een romantische geschiedenis... Ocracoke. De herinnering was tegelijk bitter, zoet en pijnlijk. Kate had alles wat er die zomer, nu vier jaar geleden, gebeurd was uit haar geest gebannen. Alles en iedereen. Voorzover ze al een rationeel besluit wilde nemen over wat er gedaan moest worden, dan kwam ze er niet

onderuit in gedachten terug te gaan naar die lange, lome zomermaanden aan het stille strand van North Carolina.

Ze was net aan haar proefschrift begonnen. Haar vaders aankondiging de zomer op Ocracoke door te willen brengen, was als een volslagen verrassing gekomen, als ook zijn invitatie om met hem mee te gaan. Vanzelfsprekend was ze op zijn uitnodiging ingegaan. Ze had haar draagbare schrijfmachine meegenomen, kisten met boeken en pakken papier. Ze had niet verwacht zo bekoord te worden door het witte zandstrand en het gekrijs van meeuwen. En evenmin, dat ze wanhopig verliefd zou worden.

Wanhopig verliefd, herhaalde Kate bij zichzelf, alsof ze er alsnog tegen in verweer ging. Ze moest onthouden dat ‘wanhopig’ het enig juiste woord was. Ook de gevoelens die ze jegens Ky Silver had gekoesterd, konden met recht wanhopig genoemd worden.

Ky Silver, een unieke, flitsende naam, die hoorde bij een even unieke en flitsende man. Zij waren als paar evenmin voor elkaar weggelegd als een pauw en een winterkoninkje. Het laatste had evenwel niet kunnen verhinderen dat ze haar hart aan hem had verloren, en niet te vergeten, haar onschuld.

Ze kon hem nog steeds aan het roer zien staan van de boot die haar vader had gehuurd – lachend en met wapperende haren in de wind. Ze kon zich nog steeds de verrukkelijke sensatie van gewichtloosheid herinneren, toen ze in de lauwe kustwateren waren gaan scubaduiken. Kate was zo vervuld geweest van alles wat zich in haarzelf voltrok, dat ze zich geen ogenblik had afgevraagd waar haar vaders plotselinge belangstelling voor varen en duiken vandaan kwam.

Ze had zich eenvoudig niet kunnen voorstellen dat een man als Ky Silver zich tot haar aangetrokken voelde. Vandaar dat ze nauwelijks aandacht had gehad voor haar vaders preoccupatie met getijden en stroomrichtingen. Ze was al te opgewonden geweest om te beseffen dat haar vader nooit tevoren interesse had getoond voor vishengels.

Nu had ze al die meisjesromantiek van zich afgeschud, zo hield Kate zichzelf voor. Nu herinnerde ze zich in alle duidelijkheid dat haar vader zich urenlang in zijn hotelkamer opsloot en het ene na het andere uit de bibliotheek geleende boek doorworstelde. Tijdens die zomer was hij dus al met zijn onderzoek begonnen. Ze wist nu bijna zeker dat hij het de daaropvolgende zomers had voortgezet. Zij had echter niet mee terug willen gaan – om reden van Ky Silver.

Ky had van haar gewild dat zij in sprookjes geloofde! Hij had van haar het onmogelijke geëist. Toen zij, dodelijk geschrokken, weigerde, haalde hij enkel de schouders op en wandelde, zonder één blik achterom, haar leven uit. Sindsdien was ze nooit meer naar het betoverende witte zandstrand teruggekeerd.

Opnieuw keek Kate naar de stapels paperassen die voor haar lagen. Ze was het haar vader verplicht terug te gaan, om af te maken wat hij begonnen was. Dit legaat van haar vader was belangrijker dan het huis, de aan haar toevertrouwde gelden en de antieke juwelen van haar moeder die haar nagelaten waren. Wanneer ze al die documentatie alleen maar netjes zou opbergen, zou ze zich de rest van haar leven schuldig blijven voelen.

Ze moest terug, zei Kate hardop tegen zichzelf. Ze nam haar leesbril af en legde hem keurig gevouwen op het vloeiblad. Bovendien moest ze Ky Silver zien te vinden. Ze zou hem voor deze onderneming nodig hebben. Vier jaar geleden hadden haar vaders aspiraties haar van Ky verwijderd; nu brachten ze haar weer naar hem terug.

Alleen kende professor Kathleen Hardesty het verschil tussen sprookje en werkelijkheid inmiddels maar al te goed. Ze trok de bovenste bureaula open, haalde er een vel schrijfpapier uit en begon aan de moeilijkste brief van haar leven.

Ky gaf de wind vrij spel terwijl hij de snelheid opvoerde. Hij hield evenveel van snelheid als van een luie middag in zijn hangmat. Beide waren zaken die het leven de moeite waard maakten. Hij was gewend aan de zilte geur van het opspattende schuim; toch ademde hij

de lucht diep en gretig in. Hij was gewoon geraakt aan het trillende dek onder zijn voeten; toch voelde hij het elke keer weer. Hij was een man die op de kleinste dingen lette. Uit geringe details, al waren ze hem nog zo vertrouwd, wist hij steeds weer vreugde te putten. Hij was in dit stille kuststadje, waar nooit iets gebeurde, opgegroeid, en hoewel hij veel had gereisd en van plan was nog meer reizen te ondernemen, wilde hij nergens anders wonen.

Zowel de vrijheid van de zee als de knusse beslotenheid van een kleine gemeenschap spraken hem aan.

Hij had geen hekel aan de toeristen, want het bestaan van de kleine stad hing grotendeels van hen af. Toch hield hij 's winters het meest van het eiland. Dan bulderde de storm en kon het behoorlijk spoken op het water. Alleen de moedigsten durfden met de pont de baai van Hatteras over te steken.

Hij viste, maar in tegenstelling tot de meeste eilandbewoners verkocht hij zelden iets van zijn vangst. Wat hij uit zee ophaalde, at hij zelf op. Hij dook naar schelpen, maar dat deed hij louter voor zijn eigen plezier. Soms nam hij sportvissers mee aan boord, omdat hij een enkele keer wel behoefte had aan gezelschap. Er waren echter ook middagen dat hij de zee alleen voor zichzelf wilde.

Rusteloos was hij altijd geweest. Zijn moeder had hem verteld dat hij twee weken te vroeg op de wereld was gekomen omdat hij niet langer kon wachten. Ky werd dat voorjaar tweeëndertig, maar hij had zijn rust nog niet gevonden. Hij wist wat hij wilde: leven op zijn eigen manier. Maar wat wás zijn manier?

Voor nu verkoos hij een leven op de eindeloze zee, onder de blote hemel. Soms vroeg hij zich echter af of dat wel genoeg was...

De zon was heet, de wind verfrissend en de kustlijn kwam allengs duidelijker in zicht. De motor ronkte zachtjes en de kleine koeler bevatte een maaltje vis dat zijn avondeten zou vormen. Op een stralende middag als deze verlangde hij niet meer van het leven.

Van de kust af beschouwd, zou men hem zo voor een piraat aan-

zien. Zijn nogal lange haar krulde over zijn oren en zou over de kraag van zijn hemd gevallen zijn – als hij een hemd had gedragen. Dat git-zwarte haar kon hij te danken hebben aan zijn Arapaho-afkomst of aan zijn Siciliaanse bloed. Voorts had hij diepliggende ogen, die de donkergroene tint hadden van de zee op een bewolkte dag. Zijn huid was permanent gebronsd door jarenlange blootstelling aan de zon, zijn lichaam gespierd door het vele zwemmen en het inhalen van zware netten. Ook zijn solide beenderengestel had hij vermoedelijk aan zijn gemengde afkomst te danken.

Als hij glimlachte, zoals hij nu deed, genietend van de snelle race naar de kust, kreeg zijn gezicht het roekeloze van de vrijbuiters. Vrouwen waren doorgaans zeer gecharmeerd van deze kant van hem. Als er van een lachje geen sprake was, konden zijn ogen echter dezelfde dodelijke kilheid uitstralen als die van een tijger vlak voor de aanval. En ook dat schenen de dames onweerstaanbaar te vinden.

Ky minderde vaart en de boot gleed zachtjes naar de aanlegsteiger van Silver Lake Harbor. Hij sprong op de steiger, hield de boot met één voet af en maakte de lijnen vast.

‘Iets gevangen?’

Ky richtte zich op en draaide zich om. Hij glimlachte puur automatisch, zoals men doet naar een broer die men elke dag van zijn leven ziet. ‘Genoeg. En jij? Krijg je genoeg gasten in het Vogelhuis?’

Marsh glimlachte en even was de gelijkenis tussen de twee mannen heel duidelijk. Marsh had echter lichtbruine ogen en zijn haar was stijlvol geknipt. ‘Maak je je zorgen over je investering?’

Ky haalde de schouders op. ‘Met jou als manager?’

Marsh gaf geen commentaar. Ze kenden elkaar van haver tot gort. De een was rusteloos, de ander de kalmte zelf. Die tegenstelling gaf echter nooit aanleiding tot botsingen. ‘Linda zou graag willen dat je bij ons komt eten. Ze maakt zich zorgen over je.’

Dat zal best, dacht Ky geamuseerd. Zijn schoonzuster wilde hem graag bemoederen, ook al was ze vijf jaar jonger dan hij. Dat was

een van de redenen waarom het restaurant dat zij samen met Marsh dreef, zo'n succes was. Linda deed niets liever dan redderen en be-moederen, om het haar gasten zo veel mogelijk naar de zin te ma-ken. Er waren echter nog andere redenen waarom het restaurant goed liep: Marsh' zakeninstinct, het kapitaal dat Ky erin had gesto-ken en de geraffineerde renovaties door Ky aangebracht. Ky liet het beheer echter aan zijn broer en schoonzuster over. Mede-eigenaar zijn van een restaurant betekende geen blok aan zijn been, maar zelf een restaurant drijven was wel het laatste wat hij wilde!

De lijnen lagen om de bolder verankerd en hij veegde zijn handen aan zijn short af. 'Wat is jullie specialiteit vanavond?'

Marsh stak zijn duimen in de zakken van zijn vest. 'Pollak.'

Grinnikend sloeg Ky de klep van zijn koeler achterover en liet zijn broer zien wat hij gevangen had. 'Zeg maar tegen Linda dat ze zich over mij geen zorgen hoeft te maken. Ik heb te eten.'

'Daar zal ze niet tevreden mee zijn,' was Marsh' laconieke ant-woord. 'Ze vindt dat je te veel alleen bent.'

'Je voelt je pas alleen als je eigenlijk niet alleen wilt zijn.' Ky wierp een blik over zijn schouder. Hij had geen zin om erover in discus-sie te gaan. Bovendien liet hij zich zelden tot nooit ompraten. 'Mis-schien moeten jullie eens overwegen er nog een kind bij te nemen. Dan heeft Linda het te druk om zich sappel te maken over een grote broer.'

'Zeg, alsjeblieft! Hope is pas anderhalf.'

'Nu, plus nog eens negen maanden...' merkte hij suggestief op. Hij was dol op zijn nichtje, ondanks het feit, nee, juist omdat het een kleine dondersteen was. 'Hoe dan ook, jij schijnt de enige te zijn die de familie voor uitsterven behoedt.'

'Het schijnt zo, ja.' Marsh schraapte zijn keel en deed er abrupt het zwijgen toe. Dat was sinds zijn kinderjaren een gewoonte gewor-den. Afhankelijk van zijn stemmingen, kon Ky even snel geprikkeld raken als in de lach schieten.

Er hing iets in de lucht. Iets wat voor Ky bijna tastbaar was, maar niet te definiëren. Was er storm op til?

‘Waarom vertel je me niet wat je op je hart hebt?’ vroeg Ky. ‘Dan kan ik daarna naar huis om de vis schoon te maken.’

‘Ik heb een brief voor je. Die is per ongeluk bij ons in de bus gekomen.’

Dat kwam vaak genoeg voor, maar Ky kon uit de expressie op het gezicht van zijn broer opmaken dat er meer aan de hand was. Zonder er verder woorden aan vuil te maken, hield hij zijn hand naar Marsh uitgestoken.

‘Ky –’ begon Marsh. Hij kon de woorden niet vinden, zoals ook vier jaar geleden het geval was geweest. Hij haalde de brief uit zijn achterzak en gaf hem aan Ky.

Het was een crèmekleurige envelop van een zware kwaliteit papier. Ky behoefde niet eens naar de afzender te kijken; het handschrift was hem maar al te bekend. Hij kon even geen lucht krijgen, alsof iemand hem een harde stomp in zijn maag had gegeven. ‘Bedankt,’ zei hij echter effen, alsof de brief niets te beduiden had. Hij stak hem in zijn zak. Daarna pakte hij zijn koeler en visgerei.

‘Ky –’ Weer kon Marsh zijn zin niet afmaken. Hij zag de kille en ongeduldige blik in de ogen van Ky – een blik die klaar en duidelijk zei: bemoei je er niet mee. ‘Mocht je nog van gedachten veranderen en toch willen komen eten –’ begon Marsh aarzelend opnieuw.

‘Dan laat ik het je weten.’ Zonder een blik achterom liep Ky de aanlegsteiger af.

Hij was blij dat hij niet de auto had genomen. Hij had behoefte aan een flinke wandeling. Frisse lucht en een beetje lichaamsbeweging zouden zijn geest klaren. Hij wilde liever niet herinnerd worden aan wat er vier jaar geleden gebeurd was. Het was echter nooit uit zijn gedachten geweest.

Kate. Vier jaar geleden was zij met dezelfde koele precisie zijn leven uit gewandeld als zij het binnen gewandeld was. Ze had hem

doen denken aan een vrouw uit de Victoriaanse tijd – aan de preutse kant en nogal gereserveerd. Hij had nooit veel geduld gehad met zedig in elkaar geslagen handen en een hooghartige bejegening. Toch had hij haar vanaf het eerste moment begeerd.

Aanvankelijk had hij gedacht dat hij haar begeerde omdat ze zo anders was. Ze betekende voor hem een uitdaging – een vrouw die zijn jachtinstinct prikkelde. Hij had haar leren duiken. In haar duikerpak had hij haar hoogst aantrekkelijk gevonden, ook al bezat ze weinig vrouwelijke rondingen en leek haar lichaam meer op dat van een jongen. En dan haar dikke glanzende haar dat meters lang leek!

Hij herinnerde zich de eerste keer dat zij haar onberispelijke wrong had losgemaakt. Ademloos had hij toegekeken. Hij had het willen strelen, ware het niet dat haar vader erbij was. Een man die een beetje slim was en van doorzetten wist, kon echter altijd een manier vinden om met een vrouw alleen te zijn.

En hij had die manier gevonden. Als haar vader zich in zijn boeken begraven had, nam hij haar mee onder water – diep naar de verstilde droomwereld, die voor haar een even grote aantrekkingskracht bleek te bezitten als voor hem.

Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij haar had gekust. In hun druipende duikerpakken hadden ze op het dek van zijn boot gestaan. Achter haar kon hij de vuurtoren en de wazige kustlijn onderscheiden. Haar natte haar hing in lange slierten over haar rug. Hij had de neiging niet kunnen weerstaan en die natte tressen in zijn hand verzameld.

‘Wat ben jij van plan?’

Nu, vier jaar later, kon hij die lage, overbeschaafde stem nog horen, waarin een zweem van nieuwsgierigheid had geklonken. Haar ogen hadden dezelfde nieuwsgierigheid uitgestraald.

‘Ik ben van plan je te kussen.’

Haar nieuwsgierige blik wond hem op. ‘Waarom?’

‘Omdat ik dat wil.’

Zo eenvoudig was het. Hij wilde haar kussen. Hij had haar lichaam voelen verstijven toen hij haar tegen zich aan trok. Op het moment dat haar mond openging om te protesteren, had hij die met een kus gesloten. Zij beantwoordde zijn kus met al haar lang onderdrukte prille hartstocht – hartstocht vermengd met onschuld. Hij had genoeg ervaring om te weten dat zij nog maagd was, en ook dat had hem opgewonden. Als een verdwaasde schooljongen was Ky hopeloos verliefd op haar geworden.

Ofschoon ze zich samen uitbundig vermaakt hadden en lange, lome gesprekken met elkaar hadden gevoerd, was Kate voor hem een raadsel gebleven. Hij had haar dorst naar kennis bewonderd, maar haar voorliefde om alles wat ze leerde in vakjes onder te brengen, had hem meer dan verbaasd. Duiken scheen haar lust en haar leven. Toch was het vrije onderwaterzwemmen alleen voor haar niet bevredigend. Ze wilde weten hoe de luchtflessen die ze op hun rug droegen, werkten, en waarom ze die speciale uitvoering hadden. Gretig absorbeerde ze alles wat hij haar vertelde, en hij wist dat ze ieder detail in haar geheugen prentte.

's Avonds hadden ze lange wandelingen gemaakt langs de kust en zij had hem uit haar hoofd gedichten voorgedragen. Schitterende poëzie, van Byron, Shelley en Keats. En hij, die zich nooit voor poëzie had geïnteresseerd, had de woorden ingedronken, omdat haar stem ze op een of andere manier een heel persoonlijke toets had gegeven.

Drie maanden lang waren zijn gedachten alleen van haar vervuld geweest. Voor het eerst had Ky overwogen van levensstijl te veranderen. Zijn kleine cottage, die vlak bij het strand stond, had een opknappbeurt nodig. Hij zou meubilair moeten aanschaffen. Kate zou wel iets meer wensen dan sinaasappelkralen om op te zitten en een hangmat om in te slapen. Door zijn jeugdige leeftijd en het feit dat hij nooit eerder verliefd was geweest, was Ky ervan uitgegaan dat zij zonder meer met zijn plannen zou instemmen.

Maar ze was zomaar uit zijn leven weg gewandeld. Zij had haar eigen plannen gehad, waarvan hij geen deel uitmaakte.

De daaropvolgende zomer kwam haar vader alleen naar het eiland terug, en alle zomers nadien. Kate had hij nooit weergezien. Hij wist dat ze haar doctoraal gehaald had en college gaf aan een vermaarde universiteit, waarvan haar vader de hoeksteen vormde. Zij had alles wat ze wilde. En hij ook, zei hij tegen zichzelf, terwijl hij de gazen deur van zijn cottage openduwde. Hij kon gaan en staan waar hij wou. Hij was eigen baas. Zijn verantwoordelijkheden omvatten niet meer dan hij zelf verkoos. In zijn ogen was dat het bewijs van een succesvol leven.

Hij zette de koeler in de keuken neer en trok de koelkast open. Hij haalde er een blikje bier uit, trok het lipje open en nam een flinke slok. Hij ijskoude bier verlostte hem van de bittere smaak die hij in zijn mond had gehad.

Enigszins gekalmeerd, maar ook nieuwsgierig, haalde hij de brief uit zijn zak. Hij scheurde de envelop open en trok er een velletje papier uit, dat een gelijkmatig handschrift vertoonde.

Beste Ky,

Mogelijk is het je ter ore gekomen dat mijn vader twee weken geleden een fatale hartaanval heeft gehad. Het kwam heel plotseling en ik ben nu bezig met de afhandeling van de talloze details die met zijn verscheiden in verband staan.

Uit de achtergelaten papieren heb ik kunnen afleiden dat hij deze zomer weer naar het eiland had willen gaan en van jouw diensten gebruik wilde maken. Ik beschouw het als mijn plicht zijn plaats in te nemen. Om redenen die ik je liever mondeling wil toelichten, heb ik je hulp nodig. Jij beschikt over mijn vaders deposito. Ik kom op de vijftiende in Ocracoke aan, dan kunnen we over de praktische details praten.